

Forum Ecclesiasticum

In Quo Jus Canonicum Universum, Librorum Ac Titulorum Ordine Per Quæstiones Et Responsa, Tam Canonistarum Veterum & Recentiorum, quàm Legistarum, in iis, quæ Utrique Juri, Canonico Et Civili Communia Sunt, Authoritate stabilita, Methodo clara & facili explanantur

Leuren, Peter

Moguntiae, 1719

Quæst. 834. An & qualiter professio ab Episcopo sine licentia Papæ sit valida.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73957](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73957)

anno continuo ante amentiam steterit in probatione. Pith. l. c.

2. Sic quoque errorem & ignorantiam circa requisita substantialia in profitente commissum ab admittente professionem eandem irritare, supponit Castrop. tr. 16. d. 2. p. 2. §. 2. Secus est de errore illius & ignorantia versante circa accidentalia, etsi ea talia, ut, si cognita ei fuissent, eum ad professionem non admisisset. v. g. dum profitens tacuit morbum gallicum suum. sicut enim morbus ille neque ex jure, neque ex speciali Religionis constitutione, ut supponitur, est ex irritantibus professionem, ita nec ejus taciturnitas ex parte profitentis, & ignorantia ex parte recipientis. Possit tamen talem admissum expelli ex Religione ob culpam (quam Nav. & Sanch. moralem reputant) admissam in hujus vitii taciturnitate, affirmant Nav. L. 3. consil. iiii. de regular. consil. 25. Sanch. de matrim. L. 7. d. 37. num. 52. Sa. V. religio. num. 34. Negant Rodriq. Tom. 3. 99. regul. 9. 17. a. 9. Sanch. L. 5. sum. c. 4. num. 57. apud Castrop. l. c. num. 4. eò quòd expulsio à Religione sit supplicium gravissimum, quòd ob causam non ita gravem infligi nequeat. Distinguit Castrop. ita ut, si tentatis per annum remediis morbus non curetur, possit expelli, tum ob culpam deceptionis, tum ad præcavendum damnum aliorum & contagii periculum. In Societate Jesu verò sine scrupulo expelli posse eum, addit, qui sic decipiendo vota scholasticorum emisisset; cum ea, utpote non solennia, minorem causam ad sui dissolutionem exigant, quam quæ ad expellendos Religiosos profectos expostulatur, ut Sanch. cit. L. 5. c. 4. num. 57.

Quest. 832. An & qualiter ad professionis valorem, aut saltem ut licite fiat, requiratur, ut profectus sit juris sui, nulli obstrictus?

R Esp. Requiritur ad hoc, ut nulla obligatione sit obstrictus alteri, ratione cujus sine ejus consensu professio emittere impediatur. Pith. h. t. num. 124. in fine. cum communi. Sic itaque primò servum conscium suæ servitutis illicitè sine consensu domini in Religione, consentiunt omnes. An verò professio illa sit quoque invalida, in eo non conveniunt AA. affirmat Azor. p. 1. L. 12. c. 1. q. 3. Sanch. L. 5. mor. c. 4. n. 44. Less. L. 2. c. 41. num. 31. (ubi, quòd talis professio per dominum in irritum revocetur quòd ad cætera, etsi castitatem servus teneatur servare; cum ad hanc se invito domino potuerit obligare) Pith. h. t. num. 129. in fine; cum servus totus domini quòd ad actiones utiles, non possit validè omnino tradere se Religioni invito domino, subjiciendo se obedientiæ Prælati. negant è contra Sylv. V. religio. 2. q. 3. Suar. de relig. L. 6. c. 6. num. 3. Castrop. tr. 16. d. 2. p. 2. §. 3. num. 2. pluresque citati à Sanch. l. c. eò quòd nullo jure positivo sit irrita; quin potius ex eo colligatur esse valida dum c. si quis incognitus. 14. q. 2. habetur quòd si triennio transacto non repetitur à Domino servus professionem emittens, ei reddi non debeat. sed neque jure naturali; cum omnia vota servorum sint valida & à Domino absolutè irritari nequeant; sed solum eorum usus, quatenus ei damnosus & præjudicialis, impediri possit. stent autem bene si-

mul, professionem esse validam, & usum illius hic & nunc à Domino impediri posse, quò ad obedientiam, quam etiam non obstante tali impedimento possibili verè adhuc, quantum est quò ad animi præparationem, etiam circa ea, in quibus impediri potest, absolutè vovere potest. ita Castrop. l. c. qui etiam n. 3. rectè addit, certum esse in Societate Jesu professionem seu incorporationem per vota biennii à servo factam esse nullam, quia esse servum est unum ex quinque impedimentis essentialibus. exam. gener. c. 2. & p. 1. consil. c. 3. De cætero supposito etiam valore professionis, si servus eam emittit mala fide, conscius nimirum servitutis, vel fingens se liberum potest à Domino in servitutem revocari, ne ex fraude lucrum reportet. Pith. l. c. etsi religio quæ sciens esse servum, vel de eo dubitans non præmissa diligentia ad inquirendum desuper eum admittit ad professionem, teneatur Domino (si is servum profectum noluerit recipere) satisfacere soluta astimatione servi, alioquin si bonà fide admittit, sufficit, si servum reddat. Pith. l. c. citatis Sanch. l. c. num. 47. & Suar. cit. c. 6. num. 4. Castrop. l. c. num. 1. citatis Less. cit. c. 41. dub. 3. num. 31. & aliis. vide dicta supra, de iis, qui prohibentur ingredi religionem.

Quest. 833. An & qualiter valeat professio facta à gravato ære alieno vel obnoxio ratiociniis?

R Esp. An & qualiter talium ante soluta debita & depositas rationes ingressus & admissio in religionem, professio & ad eam admissio sit illicita, & fieri non debeat, satis dictum & declaratum supra. Unde rectè à priore inferitur professionem ab iis factam esse illicitam, eosque ad illam admitti non posse, eam tamen ita illicitè & injustè factam ab iis, dum in sæculo manentes fuissent solvendo, invalidam non esse, bene asserunt Castrop. l. c. p. 2. §. ult. num. 1. Pith. h. t. num. 30. eò quòd persona debitoris non ita pro debitis sit obstricta, ut ipsa sit quasi serva creditorum, sed tantum obligata illis ad satisfaciendum ex bonis suis, ut Pith. debita civilia morte civili, qualis est professio, extincta videantur, eorumque obligatio afficiat personam quam diu sui juris est, & quam diu bona habet. Castrop. l. c. Unde etiam, ut Idem, talis professus non manebit obligatus laborare manibus, aut elemosinas quærere, similiæ præstare, ut debita solvat. dubitari tamen adhuc posse videtur, an non Religio scienter admittens talem obaratum ad professionem in creditorum præjudicium teneatur illis satisfacere.

Quest. 834. An & qualiter professio facta sine licentia Papæ ab Episcopo sit valida?

R Esp. Tametsi ejus talis ingressus in Religionem uti dictum supra, multo magis emissus ab eo professio sine licentia Papæ sit illicita, peccetque per hoc Episcopus graviter, cum id illi ob bonum Ecclesiæ, cui addictus est, sit interdictum per c. licet. de h. t. & c. nisi cum prædè de renunciat. ut cum communi D. Tho. 2. 2. q. 185. a. 5. validam tamen esse ab eo professionem emissam, tenent Suar. Tom. 3. de relig. L. 6. c. 8. n. 7. Castrop. tr. 16. d. 2. p. 2. §. 5. num. 2. eò quòd, neque ex natura rei sit irrita, cum vinculum professionis

fessionis & Episcopatus formaliter non sint incompatibilia, ita ut unum desolvat alterum, ut patet in eo, qui Religiosus professus sit Episcopus, & retento statu Religioso illiusque nativa obligatione muneris Episcopalis obligationem subit; tamen talis professio quò ad actum ut exercitum obedientia repugnans muneri Episcopali sit impedita, quemadmodum dictum paulò ante de professione emissa à servo. Sed neque ullo jure positivo irrita inveniatur, dum ex testibus *c. nisi cum pridem. de renunc. c. inter corporalia de translat. c. licet de regular.* expressius de hac materia loquentibus id non inferatur, sed solum, quòd non liceat sine auctoritate Pontificis & causis à jure præscriptis renunciare Episcopatu. Quam sententiam etsi speculative probabilem dicat Pirh. *h. t. num. 126.* Contrarium tamen tanquam absolute probabilius sustinet cum Laym. *in c. nisi cum pridem. de renunc. c. ex ea ratione*, quòd, cum Ecclesia prohibeat, ne Episcopus gregem suum, cui se obligavit, deserat sine Papæ licentia, Deus talem professionem repugnantem Ecclesiæ non acceptet, ut Laym. *l. c.* unde etiam ad allatam in contrarium rationem respondet, quòd status religiosus & Episcopalis non sint incompatibiles de jure naturæ seculæ prohibitionem juris positivi. Porro in ordine ad professionem emittendam illicitè vel etiam invalide intelligantur hic Episcopi electi & confirmati, etsi non consecrati, modò certæ alicui Ecclesiæ addicti; cum hi sine licentia Papæ renunciare nequeant Episcopatu *juxta c. inter corporalia. juncto c. nisi cum pridem.* secus est de Episcopis consecratis quidem, nulli tamen ecclesiæ addictis; hi enim, quia cessat obligatio, quæ obstricti Ecclesiæ, inducens hoc impedimentum assumendi statum religiosum per professionem liberè, non requisitâ Papæ licentiâ religionem profiteri possunt, non secus, ac si Episcopatu renunciasent. Castrop. *l. c. num. 3.* Suar. *l. c. num. 4.* qui tamen *num. 5.* idipsum negat de Episcopis titularibus eò quòd hi determinatæ Ecclesiæ desponsati sint, etsi per accidens ab illius obsequio & administratione impediuntur ob infidelium occupationem. Distinguit Castrop. ita ut idem cum Suar. sentiat, si impedimentum, quo impeditur Episcopus ab obsequio suæ Ecclesiæ, perpetuum non sit, sed speretur aliquando removendum, si verò impedimentum nullatenus removendum speretur sitque ejus conditionis, ut omne munus & exercitum pontificale in ea diacèsi impediatur, quale regulariter est in Episcopis titularibus Ecclesiarum occupatarum ab infidelibus, censeat probabile eos posse migrare ad religionem profitendo in ea, non secus, ac si nulli speciali ecclesiæ addicti essent; cum quò ad effectum præstandi Ecclesiæ illi servitium idem sit sed neque Episcoporum obligatio & necessitas petendi & obtinendi licentiam à Papa profitendi in religione extenditur ad alios prælatos Episcopo inferiores, etsi jurisdictionem quasi Episcopalem habeant, sintque immediatè subjecti pontifici; cum eorum non meminerint citati textus, & spiritali conjugio seu vinculo perpetuo ut Episcopi non sint adstricti Ecclesiis suis, & ad munus pastorale obligati. Abb. *in c. licet. h. t.* Suar. *l. c. num. 13. & 14.* Castrop. *l. c. num. 4.* Pirh. *l. c.* qui tamen notant debere ex quadam saltem decentia hos prælatos emissuros professionem, si non petere licentiam, saltem monete desuper Papam, si ei immediatè subjecti, vel ordinarium, si non sint exempti.

R. P. Lenr. Jur. Can. Lib. III.

Quest. 835. An & qualiter necessitas parentum impediatur valorem professionis liberorum & contra necessitas liberorum valorem professionis parentum?

1. Resp. Ad primum præter ea, quæ dicta sunt supra de ingressu in religionem liberis in hoc casu prohibito, durante illà necessitate parentum, ex quibus dicenda de prohibitionem vel invaliditate professionis eorundem à potiore deduci possunt, professio facta à liberis, quorum parentes, hoc est pater & mater, alique ascendentes, graviter, imò extremè egent, etsi illicita sit, facta tamen nullo jure redditur irrita, sed firma manet ita docent Nav. *L. 3. cons. tit. de regular.* Less. *de 7. & 7. L. 1. c. 41. du. 3. num. 34.* Sanch. *L. 4. mor. c. 20. num. 10.* Suar. *tom. 1. de relig. L. 6. c. 9. num. 1.* Castrop. *l. c. §. 6. num. 1.* Pirh. *h. t. num. 128.* his non obstantè, quòd votum ingrediendi religionem editum durante illà necessitate sit irritum, nam in eo est disparitas, quòd tale votum sit de objecto illicito; non verò professio, quia assumto statu extradiatione sui facta religioni per professionem perseverare in illo, illicitum non est. ita Pirh. *l. c.* quamvis addat peccari tamen ponendo impedimentum obligationi erga parentes exequendæ, quale an ponatur emittendo professionem in religione in qua perseverando non potest parentibus succurrere, patet ex mox dicendis. Interim dum valida editur & perseverat professio parentibus etiam in gravi & extrema necessitate (sive ea existerit jam tempore professionis, sive potest eam editam orta) succurrere tenetur filius professus, monasterio potente & volente iis succurrere, ut cum communi & certa Suar. *tom. 3. de relig. l. 6. c. 9. n. 30.* Castrop. *l. c. §. 6. n. 2.* quin & obligatur monasterium filio ex ingressu in illud reddito impotente ad succurrendum præbere parentibus alimenta, si tempore professionis in necessitate fuerint constituti, casu quo successit in bona profitentis filii, juxta vires illorum; cum obligatio hæredis etiam extranei (qualis est monasterium recipiens bona filii respectu parentum illius juxta auct. *de sanctiss. Episc.*) sit præbere alimenta egenti illi, cui succedit *juxta L. si quis à liberis. Idem rescriptum. ff. de liberis agnoscend.* ita Sanch. *l. 4. in Decalog. c. 20. n. 21.* Castrop. *l. c. n. 3.* si verò nulla bona professi acquisivit & bonâ fide religiosum admisit, credens illius parentes non egere graviter, vel filium æquè bene in religione iis subvenire posse, non tenetur illos alere ex suis bonis necessariis, non ex justitia, ut constat, non ex charitate; quia hæc solum obligat subvenire constitutis in gravi necessitate de superfluis. Angel. *v. religiosus. n. 31.* Sylv. *v. religio 6. q. 9.* Sanch. Castrop. *LL. cit.* secus est, seu tenetur monasterium alere parentes, si eos tempore professionis admittæ noverat graviter egere, & filium ingressu & professione reddi impotentem eis succurrere; cum eo ipso causa sit, quò minus filius obligationi naturali pietatis satisfaciatur Castrop. cum Ang. & Sylv. *LL. cit.* Quod attinet ipsum filium professum, tenetur is in extrema necessitate, sive in eam inciderint parentes ante, sive post professionem, succurrere eis non secus, quam cuilibet extraneo, quocunque modo potest, etiam exeundo monasterio prælato inconsulto & habitu dimisso, si opus est, quia hæc necessitas utpote gravissima semper excepta est. Suar. *l. c. num. 5.* Castrop. *num. 4.* cum communi. Idem de gravi necessitate sentiunt plures citati à Sanch. *l. c. num. 25.* & Suar. *num. 4.*

Gggg 2